

ми олимпіада. Царицата го прегърнала, цѣлвала го пакъ, и го държала за ръката, и излѣзли вънъ заедно.

ДОРУФОРЪ НЕНАВИЖДА АЛЕКСАНДРА.

Сжщїѣтъ часъ дошелъ и сыно ѣ Дорѹфоръ, испотрѣшенъ отъ стражата Александрова, и съ голѣма нѣжда се изкавилъ, но сичката мѣ войска была се изгѣбила. Наѣчилсе защо Антиохъ дошелъ въстникъ при майка мѣ, и отивалъ съ гнѣвъ да го ѹбіе. Майка мѣ Кандаки, като се наѣчила намѣренїето мѣ, затекласе и го посрѣщнала на дворѣтъ палатный, и мѣ рѣкла: Сыноко, неподобае да направишъ такова дѣло, защо Александръ изкавилъ брата ти отъ голѣма бѣда, заедно, и жената мѣ, дщѣра мѣ, и сичките мѣ нѣща отъ порокленїе, и ги пратилъ на насъ живы съсъ возлюбленныѣтъ си войвода. Прочее трека да го имаме прїатель и Господарь, и отъ колкото нѣща имаме да мѣ харижиме много. и да го почетеме, гдѣто ни е направилъ толика добродѣтель. Да ѹбіешъ возлюбленныѣтъ мѣ Антиохъ; да не бѣде! това недей прави сыноко: по-добрѣ да ѹмремѣ сички нїе, нежели да се изгѣби въстнико Александровъ въ нашата кѣща. Дорѹфоръ рекъла: Мале, остави ме да ѹбіемъ единъ челоѹкъ Александровъ, защо той ми изби много хїлады народъ. Още идѣда ми Пера, Цара Індїйскаго, на-когото жената плаче дѣна и ноша заради смъртьта мѣ. Прочее вѣрѣвай ме мале, защо Антиохъ нѣма веке животъ. Жената Кантауасова като чѣла, затекласе, и казала на